
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 12/7-8(127-128), 114-116

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

- rania materiałów oraz bardziej wnikliwej analizy orzeczeń dyscyplinarnych i potrzeby wnoszenia odwołań;
- 5) omawiania w środowisku adwokackim postawy zawodowej, etycznej i społeczno-politycznej członków izby oraz aktualnych zadań samorządu i w tym celu zorganizowania do dnia 30 września 1968 roku narady aktywu adwokackiego izby.
- III. Zwrócić uwagę komisji dyscyplinarnych na długotrwałość i brak należytej wnikliwości w rozpoznawaniu niektórych spraw oraz na niedostateczne uwzględnianie przy wymiarze kary dyscyplinarnej osobowości obwinionego, jego dotychczasowej karalności i szkodliwości przewinienia.
- IV. Zobowiązać Prezydium NRA do:
- 1) podjęcia dalszych starań o nawiązanie współpracy z Zarządem Głównym ZPP;
  - 2) zaktywizowania współpracy z prasą i ośrodkami masowego przekazu dla popularyzacji zadań adwokatury i jej zaangażowania społecznego;
  - 3) szerszego popularyzowania przez „Palestrę” problematyki społeczno-politycznej wiążącej się z pracą i działalnością adwokatów.
- V. Uznać, że dotychczasowa informacja polityczna w środowisku adwokackim była niewystarczająca i w związku z tym zalecić Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej i radom adwokackim odpowiednie zapewnienie jej na przyszłość.
- VI. Zobowiązać wszystkie organa samorządu do wyróżniania w dostępnych im formach tych adwokatów, którzy swą pracą zawodową i społecznym zaangażowaniem stanowią wzór postawy zawodowej i obywatelskiej.

B. Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

1. PRZEPIS ART. 65 UST. 3 U. O U.A., ZAWIERAJĄCY CZASOWE OGRANICZENIE W WYZNACZANIU SIEDZIBY BYŁYCH SĘDZIÓW I PROKURATORÓW, JEST PRZEPISEM SZCZEGÓLNYM I WYJĄTKOWYM, NIE ULEGA ZATEM WYKŁADNI ROZSZERZAJĄCEJ I NIE MOŻE BYĆ STOSOWANY DO OSÓB WYMIENIONYCH W ART. 65 UST. 1 U. O U.A.

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 6 czerwca 1968 r.).

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania AB od uchwały Rady Adwokackiej w X z dnia 2 lutego 1968 r. co do ustalenia siedziby wykonywania zawodu,

postanowiło:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w X uchylić i sprawę przekazać tejże Radzie Adwokackiej do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia:

(...) Rada Adwokacka w X, po ponownym rozpatrzeniu sprawy, odmówiła adw. AB uchwałą z dnia 2.II.1968 r. ustalenia jego siedziby wykonywania zawodu w X ze względu — jak to wynika z uzasadnienia tej uchwały — na to, że adw. AB przed wpisem na listę adwokatów pełnił funkcję radcy prawnego Prezydium RN oraz że liczba członków Z.A. w Y jest dostateczna.

Adw. AB zaskarżył tę uchwałę Rady.

Prezydium NRA zważyło, co następuje:

Poprzednie pełnienie przez adwokata funkcji radcy prawnego prezydium rady narodowej nie może być samo przez się przeszkodą do wyznaczenia temu adwokatowi siedziby wykonywania zawodu w miejscu urzędowania tego prezydium. Wbrew mniemaniu Rady, przepis art. 65 ust. 3 u. o u.a. nie może być przez analogię stosowany do radców prawnych urzędów administracji państwowej. Przepis art. 65 ust. 3 u. o u.a., zawierający czasowe ograniczenie w wyznaczaniu siedziby byłych sędziów i prokuratorów, jest przepisem szczególnym i wyjątkowym, nie ulega zatem wykładni rozszerzającej i nie może być stosowany do osób nie wymienionych w art. 65 ust. 1 u. o u.a. (...).

2. a) DOPUSZCZENIE DO EGZAMINU ADWOKACKIEGO ZARÓWNO APLIKANTÓW ADWOKACKICH, JAK I OSÓB WYMIENIONYCH W PRZEPISACH ART. 66 UST. 1 PKT 2 i ART. 66 UST. 2 U. O U.A. MOŻE NASTĄPIĆ WYŁĄCZNIE NA ZASADACH PRZEWIDZIANYCH W ART. 92 U. O U.A.
b) DOPUSZCZENIE DO EGZAMINU ADWOKACKIEGO W TRZECIM TERMINIE JEST PRAWEM ZASTRZEŻONYM WYŁĄCZNIE DLA KOMISJI EGZAMINACYJNEJ

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 6 czerwca 1968 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po zaznajomieniu się z uchwałą Rady Adwokackiej w X z dnia 4 kwietnia 1968 r. w sprawie dopuszczenia ob. CD do egzaminu adwokackiego,

postanowiło:

na zasadzie art. 60 ust. 1 w związku z art. 92 u. o u.a. uchylić uchwałę Rady Adwokackiej w X z dnia 4 kwietnia 1968 r. w sprawie dopuszczenia ob. CD do egzaminu adwokackiego, jako sprzeczną z prawem.

Z uzasadnienia:

(...) Obowiązujące przepisy ustawy o ustr. adw. przyjmują — jako zasadę umożliwiającą wpis na listę adwokatów — odbycie trzyletniej aplikacji adwokackiej zakończonej egzaminem (art. 63 pkt 5 u. o u.a.). Egzamin adwokacki stanowi zatem sprawdzian, czy aplikacja adwokacka spełniła swe zadania, wymienione ogólnie w przepisie art. 87 ust. 1 u. o u.a.

Od powyższej zasady ustawodawca wprowadził dwa wyjątki: jeden — o przejściowym charakterze, wymieniony w art. 66 ust. 1 pkt 2 u. o u.a., i drugi — nie

ograniczony w czasie, wymieniony w art. 66 ust. 2 u. o u.a. Wyjątkowość tych przepisów dotyczy jedynie wymagania odbycia aplikacji, natomiast wszelkie inne kwestie unormowane są przepisami ogólnymi. W szczególności chodzi tu o postanowienia przepisu art. 92 u. o u.a. o możliwości powtórzenia egzaminu w zasadzie jeden raz, a także o prawie komisji egzaminacyjnej dopuszczenia „wyjątkowo z ważnych przyczyn” do egzaminu w trzecim, wyznaczonym przez siebie terminie.

Odmienne wykładnia, jako prowadząca do obejścia ustawy o u.a., byłaby niedopuszczalna. Nie można by było przecież doprowadzić do takiej sytuacji, w której aplikant adwokacki, po wykorzystaniu możliwości przewidzianych w art. 92 u. o u.a., nie mógłby jako aplikant adwokacki przystąpić do egzaminu adwokackiego po raz trzeci, natomiast po przejściu na radcostwo miałby nieograniczone możliwości wielokrotnego składania egzaminu adwokackiego. Istnienie takiej sytuacji byłoby społecznie niepożądane i mogłoby działać demobilizująco na aplikantów adwokackich.

Do zakresu działania rady adwokackiej należą wszystkie sprawy adwokatury, których ustawa nie zastrzega innym organom adwokatury lub organom państwowym (art. 43 u. o u.a.). Takim właśnie wyjątkiem od omawianej zasady jest przepis art. 92 u. o u.a., który prawo dopuszczenia do egzaminu po raz trzeci zastrzega komisji egzaminacyjnej.

Z powołanych okoliczności wynika, że:

- a) dopuszczenie do egzaminu adwokackiego zarówno aplikantów adwokackich, jak i osób wymienionych w przepisach art. 66 ust. 1 pkt 2 i art. 66 ust. 2 u. o u.a. może nastąpić wyłącznie na zasadach przewidzianych w art. 92 u. o u.a.,
- b) dopuszczenie do egzaminu adwokackiego w trzecim terminie jest prawem zastrzeżonym wyłącznie dla komisji egzaminacyjnej.

Na marginesie zauważyć należy, że Rada Adwokacka w X przy podejmowaniu uchwały z dnia 4.IV.1968 r. zignorowała fakt, że wniosek ob. CD o dopuszczenie go do egzaminu po raz trzeci był w swoim czasie przedmiotem rozstrzygnięcia zarówno w I, jak i w II instancji i że powzięta tam decyzja była ostateczna w toku instancji, wobec czego Rada Adwokacka nie była uprawniona do zmiany tej decyzji (art. 102 k.p.a.).

C. Sprawozdanie o Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej

Z przedstawionego sprawozdania wynika, że według stanu na dzień 1 maja 1968 r. renty z ZUS-u i zapomogi wyrównawcze z FSK pobierało 368 adwokatów i 123 członków rodzin adwokatów.

W celu ustalenia zwyżki, jaka powstała po dniu 1 stycznia 1968 r. — w związku z podwyżką rent z ZUS-u — w stosunku do wypłat rentowych w 1967 r., zebrane zostały od wszystkich pobierających zapomogi odpisy decyzji wymiaru rent i na podstawie tego materiału ustalono następujące dane:

I. Wszystkie renty ZUS-u wypłacane 368 adwokatom wyniosły miesięcznie w 1967 r. — 417.372,— zł

Nowo wymierzone renty wyniosą dla tych adwokatów

w 1968 r. — 466.544,— zł

w 1969 r. — 499.459,— zł

w 1970 r. — 531.303,— zł